

"Faig de cordó umbilical amb el País Valencià"

Núria Feliu presenta el seu darrer disc a la sala Black Note de València el dia 18 de febrer. És el pròleg d'una ronda que farà pel País Valencià, acompanyada de Lucky Guri i Perico Sambeat.

Núria Feliu torna al País Valencià en una mini-ronda musical, "ideada pel meu secretariat del Campello", assegura ella, i organitzada per la mateixa Fundació que ha promogut el seu darrer disc, *Tete Montoliu Núria Feliu 1965-1990*, la Fundació Server i Pérez, de Pedreguer. Com ella mateixa explica, és una entitat que ha començat "amb la restauració de l'orgue impressionant de Pedreguer i amb aquest compacte", i que, música a banda, també vol obrir-se a més àmbits.

En aquests concerts es fa acompanyar del saxofonista Perico Sambeat i del pianista Lucky Guri. Tots junts comencen les actuacions el dia 20 de febrer, a Gandia, a la Safor.

—Amb quin repertori?

—En Lucky i en Perico faran la seva història, i jo faré temes del 65 i del 90 que vaig enregistrar amb en Tete, a més d'estàndards. Els uns, els faré en trio i els altres, amb en Perico, però tot anirà seguit.

—Què li sembla cantar amb Perico Sambeat?

—Fantàstic. És una figurassa, toca a Londres amb en Ronny Scott. Tremolo com una fulla, d'emoció.

—En canvi, amb en Lucky ja fa temps que hi va. Com és?

—És un gran músic, i hi tinc una química molt maca. Sap vendre el que toca. És una persona riallera, que sap arribar molt al públic. I com que jo també em fico molt amb la gent, en Lucky m'ha vingut com un quant.

—Abans em deia que cantarà estàndards, però vostè té la imatge de cantant de jazz, per què?

—Perquè m'han acompanyat grans músics de jazz i perquè hi ha una certa confusió sobre què és jazz i què no. Però jo sempre he dit que canto estàndards, i repeteixo per mil·lèsima vegada que no sóc una cantant de jazz.

—En el seu cas el personatge no ha sobrepassat la cantant?

—Sí. Però a mi m'agrada que la gent pel carrer em

reconegui i em parli. En aquests trenta-dos anys que fa que pujo als escenaris allò que menys he fet és cantar i allò que més, estar a disposició per a qualsevol cosa que s'organitzi. Estic lligada a tot d'associacions i també faig de cordó umbilical amb el País Valencià per a mil entitats i els ajudo en allò que puc. Això és el que m'agrada, la comunicació amb la gent. Perquè, per mi, el fet de ser popular només té sentit, si ho torno així a la gent.

—Al País Valencià, potser no hi ha tocat gaire, però ultimament hi ha fet moltes lectures poètiques.

—Sí, i a les Illes també. Amb l'estimat Jaume Fuster, a qui mai no podré agrair que m'escoltés una vegada i m'enviés a la Universitat Rovira i Virgili per fer unes lectures que van agradar molt. I des de llavors ja no he parat. A més, llegint poesia també m'és molt fàcil d'arribar a la gent. És un repte meravel·lós. L'entonació, la faig

com si fos una conversa, posant els silencis on crec que han d'anar i quedo amb una sensació de nuesa total amb la gent.

—El disc recull enregistraments amb en Tete de l'any 65 i del 90, com era la seva relació?

—El primer cop que vaig cantar amb ell em cridava: "Treu la veu, treu la veu!", i la cosa va funcionar. Per mi és important que a partir d'aquí en Tete entrés en el món de la cançó, perquè ell es movia només en el jazz. L'any 67 vam anar a Nova York i vam cantar en català al Waldorf Astoria, i va ser llavors que va conèixer en Thelonius Monk, que era el seu déu. A en Tete, l'anava a buscar de bracet i em deia: "Coi, Feliu!, hi veig més jo que tu" —perquè jo sóc miop—, i em donava empentes perquè caigués als sots dels arbres. Anàvem a tot arreu. Era una relació en què en vam passar de verdes i de madures, i que sobrepassava la cosa artística. Per això estic molt contenta que s'hagi pogut fer aquest disc.

"En aquests trenta-dos anys que fa que pujo als escenaris allò que menys he fet és cantar i allò que més, estar a disposició per a qualsevol cosa que s'organitzi."

RICARD CUGAT